

Ac. 73
187
-A 1666.

178

W a s t e d

lustilikkud

rõmo = laulud.

Tartun 1855.

trükkitu G. Laakmanni man.

722

Der Druck wird unter der Bedingung gestattet,
daß nach Beendigung desselben der Abgetheilten
Censur in Dorpat die vorschristmäßige Anzahl Exemplare
zugestellt werde.

Dorpat, den 27. Mai 1854.

(Nr. 39.)

Abgetheilter Censor de la Croix.

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

33859

(Mein Lebenslauf ist Lieb und Lust.)

Mo elloaig om arm nink lust
Nink römo-laul mul fik;
Laul röömsa wirge rinna seest
Teep röömsas ellu-teed,
Tee lät wast ülles, alla,
Škwa nink föwwerast,
Kuis murrega woip olla
Siin ilman parrembast.
Heida, heida, juhe! ei ma seft holife!
Heida, heida, juhe! ei ma seft holife!

Uig kurri om nink murren näep
Roortwerri waiwa ka.
Kus römüst fiski südda lööp
Sääl om weel aig iks hä.

Tulle sisse, armas küllalin!
Rõõm, meile võras sa!
Meil liude, kanne täida siin
So armsa rõmoga.

Heida, heida, juhe! Mes murrest holime!
Heida, heida, juhe! Mes murrest holime!

Põllumehhe laul.

Põllumehhe töö om raske,
Hä om süüwa walmis leib.
Hool tal laiselda ei lasse
Tärwilik täl egga aig.

Palgeheen ta ennast toidap
Warra, ilda, rõmuga,
Mõtte, tedda ussin hoijab:
Udam arris põldu ka.

Põldu künda ta es tija,
Maast ta siski toidust ots,
Tõle löi meid Summal sija
Töö om ka, kui immep lats.

Udra, äkli, täl es olle
Ma täl siski toidust and;
Puust ta wilja, lehmast pima,
Lammaš tälle willa kand.

Tenno lodu asju Lojal
Ni kui olnu, olgo nüüd!
Ke om andnu mulla-pojal
Moistust, tetta põllu tööd.

Millioni rahwas woitwa
Toita, kütse leiwaga:
Wannast wilja kuiwatiwa,
Kiwwi wahhel hõriwa.

Kui se põllumees nüüd esfi
Holega iks arrip maad;
Woip täl häste kãrwa kãssi,
Toita ausast omma pãäd.

Magjauft ei aja temma,
Pakso putro wõiga sööp;
Lihha, kapsta maitswa kenna
Kaine munne turgo toop.

Dõstap errã ehtet fãlga
Maggus maitse ka õlle-kan.
Mehhel ei sa saapid jalga
Kasse tõ nink waiwa man.

Meest om tunda temma teost
Kõiwast, ni kui saak nink õn!
Sãrk, se püsip üri-aos,
Teggo, jãädwa süddamen.

Mi kui lindu nida fulge:
Mi kui faisus, röivas ka,
Tallomeest ei woi ka põlge,
Temma modu särkiga! —

Sullane tält nõwvay palka
Tõle fiski holetu:
Lassep hennel anda malka
Kui täl küllalt kõnneldu.

Teda om: mes holiporri! —
Kaep funnas öddang saap?
Kedda litsup hool ja murre
Kratsip saggest kõrwa äärd.

Moisa orjus ajap tagga;
Kõt weel furjemb kubijas:
Säng täl maggab, ta ei magga!
Suigatab, wast tunni kats.

Essa kauplep tütrele meest.

Essa.

Terre, Reino, Anzo, Danniil,
Pois, kui lillik illo sees! —
Minno walge päga Marril
Lähhas jobba tarwis mees! —

Es sa jobba wötta ette
Pariellu kaija nüüd? —
Lähhat üksford wanna rekke,
Ei sul anna ütsege suud!

T a n n i l.

Uig weel hääd nöwwo sadap,
Poismees tarwis olla ka!
Küllab Summal pruti jaggap,
Kui ma prudi wötjas sa!

Palki eest ei kölba wösfa,
Mes seält kirwel ragguda?
Kui ma surembas weel kassu
Eis ma prudist maggu sa!

E s s a.

Tötteste, sul ütle minna,
Dnnelik se tüdruk om!
Körda lähhap häste linna;
Häste wörsup karja loom.

Priisked werrewad täl pösfeb
Werrewad fik wasfikad:
Pehmed, sured temma nissad;
Narid maggusad ja hääd.

Wagga om weel poistest temma

Pörsad, ni ma arwan tööst:
Dmmawa kui sügud kennad;
Hunt ei sö neid massu eest!

Pikkusfest ta parras sinnul;
Kinna tömp, ka ni kui sul!
Hä nink moistlik om ta kõnnel:
Usfin, eggä töle kül!

Mõnni poisge olles wõtnu: —
Kummal tahtse saksa meest!
Eggaiüts nüüd tedda jätnu: —
Püwwe püüs, last kanna eest!

Holetõ naine.

Saljan ehten kewwad saiasap,
Kõõmsast laulab linnu arw.
Hallis lät ka minnu naisel
Holetusse ellun karm.

Wahhest kedap jahhu-putro,
Tõ kif tekko näitsik Liis;
Külla naistel ajap jutto
Mes mul tetta, waine mees!

Jodit Sullane!

Gi olle se hä sullane
Ke wina täis kui pulk!
Mes hääd, et käed fullatse,
Kui rojane täl furt.

Ke täamba tö man kaine mees,
Lääp tarwis töisele,
Ent hommen jonu porri sees;
Gi kölba hennelge.

(Guter Mond, du gehst so stille.)

Armas fu, sa läät ni hilja,
Soddangutsen pilwin sääl;
Dlet rahhul warra, ilda;
Murrelik om minno meel.
Murren käib mo kaeminne
Perra sinno selgel teel.
Oh, et minna woisse minna,
Sinnule nüüd perra sääl.

Armas fu, ma sulle kaiba
Mes mo koormap söamen
Kes mul saisy öö nink päitwa
Sätmata mo söamen.

Armas ku, ma sulle ütle
Muile sa ei kõnnele,
Milles minno silma zilkwa
Südda kurbliſ minnu ſeen.

Tollen kaunin wäikſen orron,
Saiſwa warjotawa pu;
Eggi weeſaddame weren,
Näet ſinna urtsoku;
Ülle joe, niidu, wõſſo,
Minne, kae aknaſt ſis,
Näet ſa mo armsa Eiso,
Tüdrufide funningat.

Ei ſa kullan, ſiidi röiwan
Sedda tüdrufut ſääl nä;
Mi kui uhked neitſid moiſan
Torren ehten paiſtawa.
Suuſe kauniſt plettin temmal,
Walge kleit nink kala-rät,
Kirriw põl, hä ſuffad jallan,
Kängad wiſi perra tet.

Temma hä ja wagga ſüdda
Wäega mele perra mul;
Hä ta tötten, naljan tutta,
Kerge, uſſin, tö man kül;
Kittuwäärt ta kombe nätta,

Röömsa om ta söamen;
Temmaft armastedus sada,
Näis mo fige üllemb õn.

Ku, sa puhta himmu söbber,
Hili temma tarre sa;
Uwvalda täl minno mötte,
Et ma tedda armasta;
Ütle, et ta ainult mulle
Minno rööm nink mele hä
Armu perrast tunnen wallo,
Kui ta ikkep murre al.

Emmaft perrajänu.

Minna kül minna kül, waine latse
Ilma emmata kannane,
Ilma päta päsofenne,
Wahhel ilma waimofenne.
Säije mahha marja suru
Pörmandulle pörmu suru
Södulle sömmera suru
Koa läwwe körrufenne.
Uida läwwe arwolinne
Tulli minna koo läwwele
Es olle kotta kutsujat
Ustfi minna aida läwwele

Es olle aidast andijat.
 Lätši ma tarre lätwele
 Es olle tarre töstijat.
 Kus ma istse sääl ma itse,
 Kus ma saisi sainad hämmši:
 Sinnä tekki tiigikenne,
 Kaldu kalla järwekenne;
 Sis sai kulla karjal jumwa
 Welle warsul wallatalla;
 Onno hobbestel ojoda
 Näitsikidel nartsu möske.

